



FYSIKKENS OG KUNSTENS ALTERBILLEDER

Værsgo, her har De, i dette kundskabernes pinakotek, diverse billedtavler ankommet direkte fra maleren Lars Physants atelier. Til forskel fra det romanske, det gotiske og fra renæssancens maleri – den fragmenterede videns revolution brød ud med udgivelsen af oplysningstidens franske Encyclopédie på samme måde, som det i dag sker på Internet – er værkerne aldrig blevet hængt op på vægge i kirker og paladser eller lagt ud på virtuelle netværk. Ikke desto mindre er der tale om historiske lærreder med scener fra forskellige civilisationer, kulturer og religioner; om fastfrosne billeder af virkeligheden som samtidig inviterer øjet ud på en narrativ vandring. I begyndelsen af det 21. århundrede, i en globaliseret verden, lever vi i simultane *nutider*. Lars Physants billeder præsenterer os trods deres todimensionalitet for et rum af mangfoldige rum for enheden og for tidsligheden i materiens forskellige stadier.

Svævende kollager, flade simulationer, flydende billeder. Billeder i stilhed, sludrechatoller blandt venner; ritualer, ruiner og landskaber, hvor lyset vibrerer som i præsokratiske atomer. Spektre af billeder forvandlet til lys efter billedets død. Maleriet krydser grænsen for den synlige virkelighed under Lars Physants visionære blik.

Selv om vi får tildelt vores navn med uafvendelig biologisk fatalitet og som en juridisk udnævnelse, forpligter det ikke desto mindre. I enkelte navnkundige tilfælde er en signatur desuden ladet med betydning, og sådan er det for kunstneren Lars Physant (København, 1957), der født i Danmark og bosat i Barcelona. For læst med den latinske fonetik, der forbrødrer de romanske sprog, står *Lars* i klar forbindelse med *L'Arts*; den aktivitet, som udført med teknisk snilde og intelligens søger skønheden eller, som et paradoks, bedraget. Således gør Lars' værk det synligt for os, hvordan den visuelle kunst via maleriets tradition ikke har som mål at afbillede virkeligheden men derimod at undersøge det, som den består af. Hans billeder bestræber sig på at gøre det usynlige synligt og på at skabe bevægelse i maleriets immobilitet.

Alle videnskaber har brug for kunsten - for *l'art* og for *Lars*. For at blive til sprog og dermed viden må de fungere som kombinationens og kærlighedens kunstarter. Som bekendt er den videnskabelige metode skeptisk, empirisk og midlertidig. Modsat det religiøse, som handler om det sande. Kunsten har for sin del gradvist erstattet kirurgens empiriske øje med fysikerens intuitive blik, der er i stand til at etablere ikke-synlige teorier i hjernen. Den videnskabelige avantgarde, der er fabulerende og undersøgende,

støder, jo længere vi bevæger os frem, sammen med det ældste og det præsokratiske. Den manuelle kunst, som med hånden malede, hvad øjet så, bliver hos Lars Physant til et billedkunstnerisk udtryk for fysikken og psyken. Vores helgen – fysikkens og kunstens helgen – forvandler med malerens hænder det materielle til det mentale og gør den fysiske verden sjælelig. Men også den religiøse verdens dødsritualer og erotiske øvelser transformeres i en fysisk, psykisk og kvantitativ verden.

Den visuelle danske kultur bor otte minutter fra malerens atelier, nede ved Middelhavet; moder til et andet lys, så tæt på klassikerne. Strejflys det ene, skråskåret, scannet ind, koldt og analytisk; frontalt det andet, romansk, i sol, skygge og som et festfyrværkeri. Dag og nat er ligemænd i deres modsathed. Det vågne sover i tidens kulisser. Ruinen vækkes til live. Når vi betragter Lars Physants maleri, ser vi øjeblikke af en fraværende fortid, der indfanget og fastholdt når frem til os som molekyler af lys. Som et vendepunkt i kunsthistorien langt fra den tomme gestus giver maleriet her liv i stedet for at fortære det. Ved at se på farverne kan vi læse atomernes lys med alle deres stavelser, præfikser og ord som i dette, jeg sidder og skriver. Det er afgørende for os alle, at kunsten ikke brænder ud; at den som en optændt hjerne – i fusion, i stadig forbrænding, upåvirket – lader hånden udforske grænserne. Vi lever af atomer vokset frem af døde billeder.

Vicenç Altaió

**Digter. Forfatter.
Direktør for Arts Santa Mònica**

*Oversat fra spansk af Martin Tønner